

Men dets Benyttelse indeholder en Fare, nemlig Faren for, at Kunstgengivelsen efterhaanden fjernes i alt for høj Grad fra Originalen. Altsaa, først fremstaar fra selve Kunstnerens Haand Kunstværket i Ler, saa tages derover en Gipsafstøbning — og vi kommer derved til det bekendte saa ofte berørte Spørgsmaal om disse originale Gipsforme. Jeg vil her indskyde, at ogsaa dette Spørgsmaal kaster et grelt Lys over, hvorledes det nuværende Bestyrelses-System har virket, altsaa det System, hvorefter en selvsupplerende kunstnerisk Komité har skaltet og valt med disse Sager. Man trøster sig nu med, at Thorvaldsen i sin Tid skal have tilladt en daværende Gipser at tage Afstøbninger af hans Arbejder, og det var væsentlig med den Hensigt — da Museets Tilstedekomst laa ham saa levende paa Sinde — at skaffe Indtægt hertil. Det synes ogsaa, at Thorvaldsen selv har lagt noget mindre Vægt, end man efter Nutidens Begreber skulde tænke sig, paa disse originale Forme. Men nok er det, at efter hans Død har man for det første solgt de fleste Forme i 1868, og saa først i 1875 har man besluttet sig til at beholde de tilbageværende Forme og lade Kælderrummet indrette til dem, hvorpaa Museet i 1897 har købt de solgte Forme tilbage. Altsaa, først har Bestyrelsen solgt dem og saa købt dem tilbage! Og man har ikke paa den rette indtrængende Maade overfor Kommunalbestyrelsen gjort gældende, at Museets Kælder, Opbevaringsstedet for disse Forme, skulde være i forsvarlig Stand, at den højst nødvendige Tørringsovn har været til Stede. Man har været opmærksom paa, at Rotterne let kunde ødelægge Formene, og man har som Følge deraf givet Ordre til, at disse Forme skulde indpakkes med dette for Øje, men da det kom til Stykket, er det gjort saa slet, at Rotterne ikke desto mindre har ødelagt en stor Del af dem.

Vi kommer til det sidste Stadium: Marmorgengivelsen. Af saadanne findes i Museet en Del Arbejder, som er udførte før 1838, altsaa det Aar, Thorvaldsen forlod Rom, og som sikkert er eller i alt Fald kan være eftergaaede af Thorvaldsen selv, i alt Fald være blevet til under hans Øjne. Dernæst er der en Del, som er kommet til efter hans Bortrejse fra Rom, men som ogsaa, selv om det maaske er Ateliertagelser, umiskendeligt bærer Præget af hans Kunst. Og endelig er der en Række Arbejder, som i Henhold til Thorvaldsens Testamente er udført under

hans Elev Professor Bissens Ledelse i Tiden fra Thorvaldsens Død til henimod Slutningen af 60erne. Om disse har man brugt det Udtryk, at de dog endnu bevarer en vis Skoletradition. Endelig er der en Gruppe af Marmorarbejder, som er udført siden da, paa Bestyrelsens Foranstaltning, og om hvilke den Mand, som den nuværende Museumsbestyrelse i særlig Grad har skænket sin Tillid, har brugt det Udtryk, at det er udmærkede Prøver paa, hvordan Thorvaldsens Kunst aldrig nogen Sinde var. Det er de Figurer, som Museumsbestyrelsen, om jeg saa maa sige, finder passende til „det store Publikum.“ Det kan nøjes med dem, for det store Publikum gælder det ikke saa meget om at lære Thorvaldsens Kunst at kende som om at se paa nogle Kandissukkerfigurer. Den nævnte Autoritet siger endvidere, at de er saa afvigende i Stil og Aand fra Thorvaldsens Kunst, at de rent ud forvansker Karakteren af den. Naar man nu lægger Mærke til, at Hovedforsvaret for uforandret at fortsætte i den Slendrian, som hidtil har fundet Sted, er, at man vil bevare den kunstneriske Ledelse, en Ledelse, hvori Kunstnerne har overvældende Indflydelse, thi derigennem har man Garanti for, at kunstneriske Hensyn bliver taget, er det en ganske ejendommelig Illustration hertil, at man efterhaanden med Marmorkopier har erstattet Thorvaldsens originale Arbejder, som Bestyrelsen selv erkender har den størst mulige Charme og ubetinget foretrakkes af de kunstforstandige, altsaa efter mit Skøn netop er de mest lærerige for det store Publikum at betragte. I Stedet for at bruge Pengene hertil kunde man f. Eks. have indkøbt Originalarbejder af Thorvaldsen, thi saadanne findes endnu omkring i Verden og kommer frem nu og da, men denne Op-gave er blevet forsømt. Jeg nævner her een af Synderne; der er i øvrigt i Bilagene til Lovforslaget nævnt en hel Række. Der er nævnt, hvorledes man i Aarevis overhovedet ikke har holdt Bestyrelsesmøde, og herom siges der i den allerede ofte omtalte Skrivelse, at det skyldes den Omstændighed, at de Sager, som forelaa til Afgørelse, ikke var af anden Beskaffenhed, end at de som sædvanlig kunde afgøres ved skriftlig Votering. Her aabenbarer sig en Misforstaaelse, som hele Tiden ligger til Grund for de Herrers Syn paa Sagen, nemlig denne, at et Museums Drift kan varetages paa den Maade, at der i Ny og Næ holdes et Møde, medens Forholdet, som enhver, der kender blot det